

ket han endnu ikke for Køberens Regning har udskilt bestemte Genstande, hvormed han vil opfylde, kunde det imod den tænkes indvendt at Sælgeren ikke bør have Krav paa Rente af Købesummen for et Vareparti, som han kan have gjort sig selv paa anden Maade nyttigt. Imod denne Betragtning maa det dog anføres, at Sælgeren i et Tilfælde af denne Art, i hvilket Køberen jo til enhver Tid kan fordre Levering, maa holde et saa meget større Varelager disponibelt og derfor har et naturligt Krav paa Renter fra den Tid af, da han har været beredt paa Levering.

Ved Køb, der ikke ere Handelskøb, frembyder de tre Udkast enkelte indbyrdes Forskelligheder, væsentlig begrundet i det Hensyn, som man fra norsk og svensk Side har ment at maatte tage for at bevare Overensstemmelse med den gældende Lovgivning for andre Retsforhold. I Realiteten stemmer Udkastene dog overens ved Bestemmelsen om, at Køberne i disse Køb har at svare Rente af Købesummen fra Kredittidens Udløb, naar der er givet ham Henstand med Betaling for en bestemt Tid, kun at Rentens Størrelse efter det svenske Udkast ved dettes Henvisning til Handelsbalkens Kap. 9 § 10 ogsaa her er fastsat til 6 pCt. aarlig, medens den efter det danske og det norske Udkast er sat til 5 pCt. aarlig.

Derimod bestemmer alene det danske Udkast, at Køberen ogsaa i disse Køb skal svare Rente af Købesummen, naar saadan Henstand ikke er givet, nemlig 5 pCt. aarlig fra „den Tid, da Betaling skulde have været erlagt“. Denne Regel omfatter saaledes — foruden de ovenfor nævnte Tilfælde af Køb med Henstand for en bestemt Tid — baade Tilfælde af Køb mod kontant Betaling og Køb med en Henstand af den ovenfor omhandlede ubestemte Art. Ved de kontante Køb giver Udgangspunktet for Rentens Beregning sig af sig selv, da Betalingen her i Følge Aftalen skal erlægges samtidig med Leve-

ringen. Ved Køb, i hvilke der er givet Køberen Henstand paa ubestemt Tid, er Indtrædelsen af Køberens aktuelle Betalingspligt derimod afhængig af, at Sælgeren retter et Paakrav til Køberen paa et Tidspunkt, paa hvilket Købesummen kan kræves betalt. I Overensstemmelse med den Mening, som der fra begge Parter Side normalt forbindes med henholdsvis Tilsendelsen og Modtagelsen af en Regning paa et saadant Tidspunkt, bestemmer Udkastet, at Renten paaløber fra Regningens Modtagelse, uden at yderligere Paakrav er fornødent, d. v. s., at Tilsendelse af Regning under den angivne Betingelse i denne Henseende regnes som et Paakrav.

Bestemmelsen om Køberens Pligt til udenfor Handelskøb at svare Rente af Købesummen fra det angivne Tidspunkt vil være ny i dansk Ret, der nu kun giver Sælgeren Krav paa Rente fra det Tidspunkt, da han lovlige søger sin Ret jfr. Lov 6. April 1855 § 3. Kommissionen nærer dog ingen Betænkelighed ved at foreslaa denne Bestemmelse indført og dermed imødekomme et saavel af „Provins-handelsforeningernes Fællesudvalg“ i et til Kommissionen indsendt Andragende som et af „Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation“ i dens ovenfor omtalte Erklæring endog meget indtrængende udtalt Ønske. Det maa nemlig erkendes at være det eneste naturlige, at Køberen, der forsommer at betale i rette Tid — og denne Del af Bestemmelsen i § 38 handler udelukkende om saadanne Tilfælde —, svarer Renter af den Sælgeren lovlige tilkommende Kapital, som Køberen sidder inde med. Man kan ikke med Vægt henvise Sælgeren til at skaffe sig Renter af Købesummen ved Anlæggelse af Søgemaal. Dels gør den stadig skærpede Konkurrence, der opfordrer Sælgeren til at vise Varsomhed med retslig Inddrivelse af udestaaende Købesummer, dette Vaaben til et tveægget Sværd i Sælgerens Haand, dels vil Sælgeren